

Čís. 5663.

Štátne zastupiteľstvo zastavilo usnesením stopovanie pre zločin, zároveň však postúpilo spisy okresnému súdu k potrestaniu obžalovaného pre čin miernejšie kvalifikovaný. Lehotu § 581 tr. p. treba tu počítat' od právoplatného rozhodnutia okresného súdu.

(Rozh. zo dňa 5. augusta 1936, N IV 26/36.)

N a j v y š š í s ú d, vypočuvši generálnu prokuratúru, v trestnej veci proti M. K. pre zločin podpaľačstva následkom žiadosti obvineného o náhradu škody za vytrpenú predbežnú a vyšetrovaciu väzbu sa usniesol, že M. K. neprislúcha nárok na náhradu škody.

D ô v o d y :

Štátne zastupiteľstvo v K. zaviedlo proti M. K. stopovanie pre zločin podpaľačstva, prípadne zločin poisťovacieho podvodu, spáchaný podľa trestného oznámenia dňa 19. septembra 1934 v S. zapálením vlastného domu. Usnesením zo dňa 14. novembra 1934 štátne zastupiteľstvo síce stopovanie to zastavilo, odstúpilo však spisy okresnému súdu v S. k ďalšiemu pokračovaniu pre prečin zapálenia z nedbalosti podľa § 425 tr. z. Rozsudkom zo dňa 30. októbra 1935 však menovaný okresný súd M. K. podľa § 326, čís. 2 tr. p. od obžaloby pre uvedený prečin sprostil. Rozsudok ten stal sa ihneď právoplatným.

V tejto veci bol M. K. v predbežnej väzbe odo dňa 9. októbra 1934 do 8. novembra 1934. Podaním zo dňa 18. decembra 1935 žiada náhradu za vytrpenie tejto väzby.

Ponevác jednanie okresného súdu bolo jen pokračovaním riadenia pre ten istý čin, pre ktorý bolo nariadené stopovanie, bolo celé riadenie skončené teprv rozsudkom okresného súdu. Dôsledkom toho bol M. K. vo väzbe aj pre čin, o ktorom rozhodoval okresný súd, a žiadosť jeho bola tedy podaná v lehote § 581 tr. p.

Žiadaná náhrada mu však neprislúcha, lebo nie sú splnené všetky podmienky § 576 tr. p. Ani z usnesenia štátneho zastupiteľstva, ani z rozsudku okresného súdu neplynie, že buď zločin podpaľačstva, alebo podvodu, prípadne aspoň prečin nedbalého zapálenia nebol M. K-om spáchaný, nakoľko bolo zistené, že na pôjde jeho domu skutočne oheň vznikol, že obžalovaný krátko pred tým bol vo stájni, z ktorej mohol rebríkom na pôjd vyjsť, a že bol poistený proti požiaru tak domu, ako aj hospodárskych plodín. Niet preto splnená podmienka, uvedená pod č. 1 § 576 tr. p.

Čís. 5664.

Právní účinek podle § 1, odst. 2 zák. o podm. odsouzení nastává už osvědčením se odsouzeného, nikoli teprve výrokem soudu o tom.

Ustanovení § 6, čís. 4 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. předpokládá

jedno pravoplatné podmíněné odsouzení (v němž ještě neuplynula zkušební lhůta) a další pravoplatné odsouzení, při němž nebylo ještě rozhodnuto o jeho podmíněnosti.

(Rozh. ze dne 20. srpna 1936, Zm IV 325/36.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti V. T. pro zločin podle § 386 tr. z., v níž krajský soud v Ch. rozsudkem ze dne 5. května 1936 vyměřil úhrnný trest, následkem zmateční stížnosti veřejného žalobce z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti podle § 384, č. 4 tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a uložil soudu první stolice, aby spisy okresního soudu v T. vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení podle § 8 zák. o podm. ods.; zmateční stížnost veřejného žalobce poukázal na toto rozhodnutí.

Důvody:

Proti rozsudku krajského soudu v Ch. ze dne 5. května 1936, jímž byl obžalovanému V. T. vyměřen úhrnný trest, podal zmateční stížnost veřejný žalobce pro povolení podmíněného odkladu výkonu trestu.

Při prozkoumání věci shledal nejvyšší soud, že napadený rozsudek trpí zmatkem podle § 384, čís. 4 tr. ř., jehož je vždy ve smyslu § 384, odst. 5 tr. ř. dbáti z úřední povinnosti.

Úhrnný trest byl obžalovanému napadeným rozsudkem vyměřen na základě dvou rozsudků, a to: 1. krajského soudu v Ch., resp. vrchního soudu v K. ze dne 2. října 1933, jímž, resp. usnesením vrchního soudu ze dne 29. října 1934 byl obžalovanému uložen trest vězení na 4 měsíce, pokuta 800 Kč (v případě její nedobytnosti dalších 16 dní vězení), ztráta úřadu na 3 roky a volebního práva do obcí na 1 rok podmíněčně na 2 roky; 2. okresního soudu v T. ze dne 16. května 1934, jímž mu byl uložen trest vězení na 10 dní a pokuta 40 Kč (v případě její nedobytnosti další dva dny vězení) podmíněčně na 1 rok.

Prvý z těchto rozsudků stal se pravoplatným i co do podmíněnosti odsouzení dne 29. října 1934, takže se u něho skončí zkušební lhůta 29. října 1936, druhý se stal pravoplatným ve všech směrech dne 16. května 1934, takže se u něho skončila zkušební lhůta 16. května 1935.

Z uvedeného je jasno, že krajský soud v Ch. vyměřil obžalovanému souhrnný trest v době, kdy už u jednoho z trestů zkušební lhůta zcela uplynula. Tomuto názoru není na překážku ani ustanovení § 18, odst. 1 zákona o podm. ods., neboť ke konci zkušební lhůty ve věci vedené u okresního soudu v T., nebylo už v běhu trestní řízení, nýbrž plynula pouze zkušební lhůta v oné druhé věci.

Právní účinek podle § 1, odst. 2 zákona o podm. ods. nastává již osvědčením se odsouzeného, nikoliv snad teprve výrokem soudu o tom (rozh. čís. 3993 Sb. n. s. a jiné). Logickým důsledkem této zásady je, že po uplynutí zkušební lhůty nelze už, kromě výjimečného případu poznačeného v § 18, odst. 2 zák. o podm. ods., o který případ tu však nejde, znovu rozhodovati otázku podmíněnosti odsouzení, ani činiti rozsudek podkladem trestu úhrnného či sjednoceného. Ve věci pokročivší

už do takového stavu řízení lze už jen ve smyslu § 8, odst. 2 zák. o podm. ods. rozhodnutí, zda se odsouzený osvědčil čili nic. Ustanovení § 6, čís. 4 cit. zák. nemůže za téhož stavu býti užito, ježto jednak případným výrokem o osvědčení se obžalovaného je nutno míti za to, že tu není žádného odsouzení a tedy už z toho důvodu ani žádného podkladu pro výměru úhrnného trestu, jednak předpokládá § ten jedno pravoplatné podmíněčné odsouzení (bez uplynutí zkušební lhůty) a další pravoplatné odsouzení, ve kterém však nebylo dosud rozhodnuto o jeho podmíněčnosti, kterého předpokladu v souzeném případě také nebylo.

Nebylo tedy ve věci V. T. možnosti pro vyměřování úhrnného trestu, nýbrž okresní soud v T. měl rozhodnouti o tom, zda se ve věci u něho vedené odsouzený osvědčil čili nic (za přihlédnutí k chování odsouzeného jedině ve lhůtě zkušební), kdežto krajský soud v Ch. nemohl t. č. ničeho jiného učiniti, než čekati na ukončení zkušební lhůty. Když krajský soud v Ch. přes to vyměřil odsouzenému V. T. úhrnný trest a pak znovu rozhodoval o podmíněčnosti celého trestu, rozhodl o věci, o níž rozhodnouti nebyl oprávněn, a tedy překročil obor své působnosti. Tím zavinil zmatek podle § 384, čís. 4 tr. ř.

Čís. 5665.

Osvobození z toho důvodu, že ve věci bylo již dříve rozhodnuto usnesením rovnocenným s osvobozujícím rozsudkem, je založeno na § 326, č. 1 (nikoli č. 3) tr. ř.

Ustanovení § 445 tr. ř. má na mysli jen případy, v nichž zastavil řízení s o u d, nikoli však případy, v nichž zastavilo vyhledávání (stopování) státní zastupitelství.

K dalšímu řízení ve věci, v níž státní zastupitelství zastavilo vyhledávání (stopování), není třeba obnovy trestního řízení.

(Rozh. ze dne 20. srpna 1936, Zm IV 384/36.)

N e j v y š š í s o u d, přezkoumaj trestní věc proti I. H., obžalovanému pro zločin násilí proti orgánu vrchnosti, následkem zmateční stížnosti veřejného žalobce zrušil z úřední moci podle § 35, odst. 1 por. nov. rozsudky obou nižších soudů a nařídil nové řízení, které uložil krajskému soudu v U.

D ů v o d y:

Proti rozsudku odvolacího soudu ohlásil veřejný žalobce zmateční stížnost z důvodů zmatečnosti podle § 384, č. 4 a § 385, č. 1 c) tr. ř. Generální prokuratura vzala zpět zmateční stížnost veřejného žalobce, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 384, č. 4 tr. ř., takže nebylo třeba touto zmateční stížností se obírat.

Nelze však odepřít oprávnění zmateční stížnosti uplatněné z důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 c) tr. ř., s níž generální prokuratura projevila souhlas.